

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

Ši kartą mūsų redakcija be laiškų, tačiau tai puikį progą pasveikinti visus grįžus į seminariją, taip pat ir naujuosius prapedeutinio kurso brolius. Kuo nuoširdžiausiai sveikiname ir linkime prasmingų bei mokslingų metų. O šią skiltį lai papuošia klierikų atstovo Jaroslavo sveikinameji kalba mokslo metų inauguracijos progą.

Klierikas Jaroslav
*Jūsų Eminencija,
 Jūsų Ekscelencija,
 Jūsų Magnificencija,
 atvykę į inauguracijos šventę kunigai,
 dėstytojai, seminarijos darbuotojai, alumnai, mieli svečiai,*

klierikų vardu sveikinu Jus su naujųjų mokslo metų pradžia. Tikriausiai visame pasaulyje yra jau išgalėjusi tradicija, kad akademinius mokslo metus pradeda-

me iškilminga jų inauguracija. Ne paslaptis, jog kiekvienais metais, inauguracijos metu, žodis suteikiamas ir alumnų atstovui, kad pasidalintų savo džiaugsmu, kuris tikriausiai šiandien apima kiekvieną iš mūsų. Taigi ta garbė - tos keletą minučių, kai širdis atrodo plaka dvigubai, ar netgi trigubai greičiau - šiomet teko man.

Esame klierikai, tai yra jauni žmonės, kurie esame persilaužimo laike, ieškantys Kristaus ir susitinkantys su Juo. Būtent seminarija yra tas reikšmingas mums laikas, kai kiekvienais metais rugpjūčio pabaigoje atvažiuojame čia, kad toliau galėtume gilintis į Jėzaus slėpinį.

Popiežiaus Benedikto XVI-ojo iniciatyva, nuo šių metų birželio 19 d. Bažnyčia mini Kunigų metus. Patiems dvasininkams tai yra galimybė įsigilinti į savo kunigišką tapatybę, o tikintiesiems – raginimas maldai už kunigus. Manau, kad ir mums, besimokantiems kunigų seminarijoje, tai yra galimybė išsamiau pažvelgti į savo pašaukimą, atrasti šventų kunigų pavyzdžius, kurie visu savo gyvenimu tarnavo Dievui ir žmonėms. Neabejotina, kad vienu tokių kunigų buvo šventasis Arso klebonas. Būdamas mažo kaimelio klebonu sugebėjo patraukti minias žmonių prie Dievo. Yra dar vienas išminties ir susitikimo su Dievu pavyzdys. Tai išminčiai lankantys gimusį Jėzų. Nors Kalėdos dar toli, tačiau noriu pasidalinti su jumis mintimis apie šiuos išminčius. Man atrodo, kad būtent šis šv. Rašto epizodas mums klierikams yra ypatingas, nes mes, kaip tie išminčiai, einame paskui žvaigždę,

vedančią mus pas Jėzų, kuris leidžia mums pažinti mūsų pašaukimą. Kodėl išminčiai iš tolimųjų kraštų nuvyko į Betliejų? Atsakymas siejamas su žvaigžde, kurią pamatė užtekant ir kurioje atpažino Mesijo gimimo ženklą. Taip į ilgą kelią pastūmė juos vilties jėga. O kas kiekvieną iš mūsų pastūmėjo tam, kad šiandien esame čia, o ne kur kitur? Kas mus čia atvedė, ar tai buvo naujos vilties žvaigždė? Mes, kaip tie išminčiai, išėjome iš savo gimtųjų namų ieškoti Mesijo - To, kuris parodo ir išgrynina mūsų pašaukimą. Šiandien Jis tai daro seminarijoje. Seminarija — tai formacijos ir supratimo laikas. Todėl būtent šiandien mokslo metų inauguracijos minėjime, mes klierikai dėkojame Dievui už mūsų ganytojus, seminarijos vadovybę, dvasios tėvus, dėstytojus, auklėtojus bei draugus, kurie mums padeda atpažinti ir puoselėti savo pašaukimą.

„Parpuolę ant žemės, jį pagarbino. (...) davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros“. Štai viso kelio, kurį praėjo išminčiai kulminacinis taškas: susitikimas tampa šlovinimu, veda prie tikėjimo ir meilės akto, kai atpažįstamas Jėzus, Dievo Sūnus. Pradėdami mokslo metus išdriskime pasakyti: tegul Kristus būna mums viskuo. Mes jauni vyrai paaukokime Jam, ką turime brangiausio, kaip siūlė popiežius Jonas Paulius II: savo laisvės auksą, savo uolios maldos smilkalus ir savo meilės mirą.

Seminarija tai vieta kur būsime kunigai ruošiasi misijoms. Išminčiai „grįžo“ į savo kraštą ir tikriausiai paliudijo apie savo susitikimą su Jėzumi, Dievo Sūnumi. Mes irgi, jeigu Dievas leis, vieni - jau greitai, kiti - dar po kažkiek laiko formacijos seminarijoje, būsime siunčiami pas žmones tam, kad liudytume patirtą Kristaus Tiesą ir Meilę. Grįždami į savo kraštą išminčiai jau nebematė žvaigždės, kuri juos atvedė pas Mesiją. Šviesa buvo jau jų

širdyse, jiems buvo duota atsakomybė puoselėti patirtą Kristaus Meilę. Ar baigdami seminariją mes savo širdyse turėsime tą šviesą, nurodančią į Jėzų Kristų? Tai priklausys jau nuo mūsų pačių, nes Jėzus kiekvieną iš mūsų ragina pasilikti Jo meileje. Baigdamas linkiu mums klierikams ir visiems čia susirinkusiems įsiklausyti į apaštalo Pauliaus žodžius iš II-ojo Laiško korintiečiams: „Galiausiai, broliai, džiaukitės, tobulinkitės, vienas kitą guokite, būkite vieningi, taikiai gyvenkite, ir meilės bei ramybės Dievas bus su jumis“.

VASAROS SVETUR ATGARSIAI

Vasara — nuostabus laikas, dovanojantis įdomias patirtis ir pažintis. Keliems mūsų seminarijos klierikams ši vasara buvo šia prasme ypatinga. Klierikas Saulius vasaros pastoracinę praktiką atliko Vokietijoje, o Mykolas, Petras, Mozė ir Arūnas — Italijoje. Kviečiame susipažinti su klierikų patirtimi ir bent trumpam nusikelti už Lietuvos ribų.

Klierikas Saulius

Vokietija man visada buvo ir liks svajonių ir puikių galimybių šalis. Gal dėl to, kad pirmosios mano katalikiškos stovyklos buvo būtent Vokietijoje. Jau nuo vaikystės svajodavau, kaip aš baigęs mokyklą gyvensiu ir dirbsiu Vokietijoje. Taigi gavęs pasiūlymą vykti į Vokietijos parapiją, ilgai nesvarstęs sutikau, nors giliai širdyje ir buvo baimė, kad aš jau esu gerokai primiršęs vokiečių kalbą.

Vieną mėnesį praleidau Rytų Vokietijoje, *Bischofswerda* mieste, Šv. Beno Romos katalikų parapijoje. Tai gana didelis miestas savo plotu ir žmonių skaičiumi. Tačiau žmonių, kurie save laiko katalikais jame yra tik apie pusantro tūkstančio. Vokietijoje, o ypač Rytų Vokietijoje, taip jau yra, kad dauguma žmonių nėra katalikai. Norint atsakyti, kodėl taip yra, reikėtų pažvelgti į katalikų Bažnyčios istoriją Vokietijoje.

Aš patekau į labai veiklią ir gyvą parapiją, kurioje klebonas yra subūręs šaunų ir linksmą kolektyvą. Parapijoje dirbama su pagyvenusiais žmonėmis, vaikais, ministrantais, katalikišku jaunimu, taip pat vykdoma *Carito* veikla. Ypatingas klebono dėmesys skiriamas vaikų ir paauglių katalikiškam ugdymui. Klebonas turi ne mažai patirties darbe su jaunimu, nes anksčiau jis buvo vyskupijos jaunimo sielovadininkas.

Šios parapijos klebono pašaukimo istorija yra įdomi tuo, kad prieš studijas kunigų seminarijoje, jis dvejus metus gyveno Benediktinų vienuolyne, nes norėjo būti ne kunigu, o vienuoliu. Mano mėnesio praktikoje išryškėjo benediktiniška gyvenimo regula.

Vos man atvykus į parapiją, su klebonu aptarėme tam tikras mūsų bendro gyvenimo taisykles. Sutarėme rytą ir vakarą kartu melstis brevioriaus malda, vidurdienį - Viešpaties Angelo malda. Mėnesio praktiką lydėjo benediktiniškas šūkis: „*ora et labora*“ (melskis ir dirbk). Taigi, kaip jau galima nuspėti, Vokie-

tijos parapijoje man teko ne mažai padirbėti, kartu su klebonu. O darbai buvo labai įvairūs, pradedant naujos oranžerijos įrengimu ir baigiant namelio medyje statybomis. Deja, šio namelio įkurtuvių aš jau nespėjau pamatyti. Labai smagu ir linksma buvo dirbti ir melstis kartu su klebonu. Paskutinę praktikos savaitę praleidau vaikų ir jaunimo stovykloje (RKW), kuri vyko klebonijos teritorijoje. Šioje stovykloje aš buvau vienas iš vadovų. Vadovavimas stovykloje, kai nelabai gerai moki kalbą yra nelengvas. Buvo gera proga vaikus pamokinti lietuvių kalbos. :)

Vienas mėnuo praleistas šioje parapijoje man davė nemažai naudos. Supratau, kad darbuojantis dėl bendro gėrio, kalbos trūkumas nėra didelė kliūtis. Taip pat sutikau kunigą, kuris man tapo draugu ir pavyzdžiu. Įgavau patirties, kaip kasdienį darbą galima suderinti su malda. Praktikos laikas labai greitai prabėgo. Kai reikėjo važiuoti į autobusų stotį

mane apėmė gilus liūdesys. Visiškai nesinorėjo palikti parapijos ir žmonių su kuriais teko susitikti. Vienas mėnuo - nei daug, nei mažai, bet kai visa parapija mane taip šiltai ir nuoširdžiai priėmė, norėjosi pabūti ilgiau. Tačiau - kaip yra pasakęs kažkoks protingas žmogus - „gero po truputį“. :)

Klierikas Petras

Ankstyvą birželio 27-osios dienos rytą išsiruošiau į kelionę, pilną nežinomybės, baimės ir jaudulio. Važiuojant į oro uostą pakelyje susitikau klieriką Mozę, kuris ne ką mažiau už mane turėjo pasiėmęs daiktų ir mintyse atsidusau „aš ne vienas toks“. Oro uoste susitikome klieriką Arūną ir klieriką Dovydą, kuris buvo atlydėjęs Arūną. Ir netrukus tolumoje šmėkštelėjo kažkur matytas vaizdas, o tai buvo mūsų išlydėti atvykęs rektorius kun. Žydrūnas. Padrąsinęs ir sustiprinęs malda bei palaiminu jis išlydėjo mus į Italiją. Pro muitinę praėjome labai sklandžiai, netrukus įsėdome į *Air Baltic* kompanijos lėktuvą. Skrydis tiek į priekį, tiek atgal buvo su persėdimais Rygoje. Rygos oro uoste susitikome kunigą Renatą, o vėliau ir klierikus iš Telšių seminarijos. Dalinomės savo italų kalbos žiniomis, juokavome, užkandžiavome ir laukėme lėktuvo į Milaną. Malonus balsas per garsiakalbį pranešė, jog vyksta įsodinimas į mūsų lėktuvą ir po keliadešimt minučių mes buvome vėl ore. Po lengvos kovos iškovojau vietą prie lango, tačiau gaila, kad visą vaizdą užstoto lėktuvo sparnas (nors imk ir nulaužk :) Skrydžio metu, vieniems meldžiantis, kitiems miegant, trečiams skaitinėjant italų kalbos žodynus priartėjome prie Milano oro uosto. Besileidžiant širdies dūžiai suaktyvėjo, bet ne dėl to, kad bijočiau daugiau iš lėktuvo neišlipti, tačiau pagalvojus, kad jau tuoj prasideš visiškai kitoks gyvenimas, kitoje, mažai pažįstamoje aplinkoje. Nusileidimas buvo puikus, visi išlipome, bet džiaugsmo mano veide tikrai nepadaugėjo. Netrukus, prie mūsų prisistatė kun. Renato brolis ir atsiėmę savo lagaminus judėjome prie balto autobusiuko. Kuo arčiau savo praktikos vietos, tuo darėsi vis sunkiau, pradėjo į galvą lišti visokiausi nereikalingi klausimai: kaip susikalbėsiu? kur gyvensiu? kokie bus namo šeiminkai? Ir dar daugybė kitų klausimų, kurių net nespėjau tinkamai suformuluoti, nes atvykome prie šv. Sebastijano oratorijos. Kungas Renato mane pristatė vikarui ir šeiminkams, liepė jiems mane saugoti ir globoti.

Pirmosios dienos buvo sunkios; reikėjo susigaudyti naujoje aplinkoje, dar tas kalbos barjeras... Tačiau po kelėto dienų jau buvau išokęs į tam tikrą ritmą. Ryte pusryčiai, po jų eidavau į bažnyčią, kurioje kiekvieną rytą meldavomės rožinį, tuoj po jo - šv. Mišios. Pasibaigus Eucharistijai eidavau į jaunimo namus, kuriuose buvo užsiėmimai vaikams: ryto malda, giesmės, kartais katechezė, rankdarbiai, žaidimai ir pietūs oratorijoje. Po pietų turėjau apie pusvalandį laisvo laiko, kuomet sugrįždavau į namus atsigerti kavos ir po to kartu su savo šeiminke *Assunta* bei jos dukra *Giulia* važiuodavome į kitą miestelio galą, kuriame rinkdavosi paaugliai. Ten pastovios programos niekada nebūdavo, nes kiekvieną dieną jie darydavo vis kitokias užduotis ir rankdarbius. Sugrįžę iš paauglių susitikimo vakarieniavdavau su savo šeiminkais. Po to vienas arba kartu su savo šeiminkais eidavau į oratoriją žiūrėti futbolo ar tinklinio čempionato. Taip atrodė mano diena nuo pirmadienio iki penktadienio. Kartą per savaitę kartu su vaikais vykdavome į išvykas. Kelis kartus pabuvojau viename didžiausių šio regiono vandens parke, kartu su vaikais aplankėme taip pat nuotykių parką. Žinoma, dalyvavau ir keliose išvykose į kalnus su paaugliais. Pirmojoje išvykoje įkopėme į *Stavel* 2298 metrų viršūnę ir joje praleidome naktį, o anksti rytą buvo suorganizuotas kopimas uolomis. Kita, ne ką mažiau įspūdinga, išvyka buvo su dviračiais ir velomo-

biliais prie upės, pravažiavome apie 70 kilometrų. Šioje iškyloje ne tik myniau dviračio pedalus, bet taip pat teko savo jėgas išbandyti žaidžiant vandens futbolą, specialiai tam pritaikytoje aikštėje.

Savaitgaliais aš buvau laisvas, todėl šias dienas paskyriau susitikimui su mūsų seminaristais. Pirmąjį savaitgalį kunigo Renato iniciatyva visi nuvykome į Veneciją. Antrąjį savaitgalį kartu su Moze nusprendėme aplankyti Adrijos jūrą prie didžiausio Italijos uosto Genujoje, kuriame yra nuostabus jūrų muziejus. Trečią savaitgalį kartu su Moze aplankėme Arūną Salo mieste-

lyje, jo dėka pamatėme patį didžiausią Italijos ežerą ir įspūdingo grožio vienuolyną, įsikūrusį ant skardžio. Ketvirtos savaitės viduryje apžiūrėjau Breščijos miestą ir aplankiau Mozę jo naujojoje gimtinėje Izejuje, mieste šalia ežero, kuriame didžiausia pasaulyje ežero sala – *Montisola*. Su linksmomis nuotykiomis šiaip ne taip ją apėjome.

Visiškai laisvų dienų neturėjau, tiksliau jų ir nenorėjau, todėl mano šeiminkai jau nuo pat pirmų dienų mane pradėjo lepinti įvairiausiomis kelionėmis ir išvykomis. Tik atvykęs į Lumezanę, jau antrą dieną kartu su šeiminkais užkopėme į aukščiausią šios apylinkės viršūnę, kurioje yra senas vienuolynas ir kryžiaus kelias. Po kelionės į Genovą, jie man neleido nuobodžiauti ir anksti ryte, dar saulei nepatekęs mes išvažiavome į Turino regioną, netoli Šveicarijos sienos, kur manęs laukė didelis iššūkis - *Vioz* viršūnė, jos aukštis 3535 metrai. Po šešių valandų kelio aš pasiekiau savo aukščio rekordą, valio :). Paskutinėmis dienomis vikaras, kartu su mano šeiminkais man parodė šv. Simonos kalną, kuris, palyginus, buvo neaukštas (1670 metrų), bet kerinčio grožio: medžiais apaugęs ir karvių ganyklų nupuoštas.

Praktika Italijoje man buvo pati geriausia iš visų mano klierikavimo praktikų. Turėjau puikią progą praleisti vasaros mėnesį kitoje aplinkoje, susipažinti su italų kultūra, papročiais, kalba, virtuve. Įsijungiau į truputį skirtingą nuo mūsų liturgiją, susipažinau su vedusiu diakonu, pamačiau triukšmingąjį italų jaunimą, dalyvavau šventėse, jubiliejuose ir daugelyje kitokio pobūdžio renginiuose.

Linkiu visiems pabūti Italijoje, pajusti jos dvasią ir pasidžiaugti vietinių žmonių geranoriškumu, paprastumu ir, žinoma, emociingumu.

Klierikas Mozė

Italija... Jaukūs miestukai papuošti siauromis gatvelėmis bei čerpiniais namų stogais, besidriekiantys vynuogynai, juosią vienuolynų sienas, nuolat skambantis harmoningas italų šurmulys, į kurį įsiterpia bažnyčių varpų aidas – visa tai pritrunkia savo subtiliu grožiu. O kur dar tyvuliuojantys ežerai, knibždantys gulbių ir ančių jauniklių ar kalnų fonas, ar nuolat žydinti augmenija, ar maloniai šilti vakarai, papuošti gurmaniška vakariene, ar tylūs saulėti rytai su tikra itališka kava (dar užuodžiu jos aromata)... Taip man prisiminimuose išskyla viešnage Izėjuje (Iseo), nepaprasto grožio miestelyje Šiaurės Italijoje, kur praleidau trečdalį šios vasaros.

Tačiau tikrasis šio krašto grožis – patys žmonės. Ne apie jų išorę, žinoma, kalbant. Savo išvaizda man jie pasirodė labai panašūs į lietuvius, daugumai jų radau atitikmenis savo lietuvių draugų tarpe. Visgi net ir vizualiai primindami man lietuvačius, jie labai skyrėsi nuo jų. Jie laisvo, gyvo tikėjimo žmonės. Tikėjimas šiems žmonėms toks artimas ir reikalingas, jog rodos, jis yra jų buities dalis, be kurios neapsieinama kasdienybėje. Jiems neįsivaizduojama, kaip galima būti netikinčiu, kaip galima nebūti bendruomenės nariu ir kaip galima nesimelsti. Tai įaugę į jų kraują, kaip futbolas, didelės šeimos, kava, pasta ir vynas. Kartais net pasiilgdavau didingo šventinio Velykinio nekasdieniškumo – kaip mūsųose, kai išsitraukiamas gražiausias apdaras ir dalyvaujama neeilinėse apeigose. Kai stengiamasi gražiai atrodyti prieš žmones ir prieš Dievą.

Italai kitokie, jie nebijo Dievo, Dievas – jų kasdienybė. Gal todėl jie nebijo ir kunigų, noriai jiems talkininkauja, nuoširdžiai su jais bendrauja, mielai juos kviečiasi į svečius, labai juos saugo ir myli. Gal todėl kunigas, eidamas pagrindinė gatve, vietoj trijų minučių už-

trunka gerą pusvalandį, nes viena po kitos atsiveria langinės su sveikinimų ir linkėjimų šūksniais. Gal todėl vaikai, išsėjęs prie medaus sukasi apie kunigo sutaną visai nebijodami pirmosios Komunijos pamokėlių ir grėsmingo egzamino. Gal todėl katalikiškose stovyklose kiekviename miestelyje dalyvauja bent pusantro šimto vaikų, verkšlendami, kad tik vienas vasaros mėnuo toks ypatingas. Sakysite ir mūsų vaikai drausūs, tačiau italų vaikų draugystė su kunigais, su Dievu nesibaigia prabėgus nerūpestingai vaikystei. Paaugliai, neretai maištaujantys prieš tėvus, puikiai sutaria su Dievu, dalijasi su Juo savo bėdomis ir džiaugsmiais, palengva bręsta ne tik tikėjime, bet ir bendruomeniškume. Vėliau, jau suaugę, jie patys imasi organizuoti įvairiausių renginių, neretai įtraukdami į juos ir dvasininkus. Bažnyčios ir miestelio gyvenimas vyksta tuo pačiu ritmu. Jei švenčiamos šventės, tai kartu su Bažnyčia, jei gedima – kartu su Ja. Jei aplankė alaus šventė, tai ir tikinčius, jei koks mitingas, tai vėlgi be Bažnyčios jis neapsieis. Pasijutau lyg gyvenčiau *Don Kamilio mažajame Pasaulyje*, kuris ne toks jau mažas. Bažnyčia italų nevaržo, atvirkščiai – juos išlaisvina ir pasilieka su jais visose gyvenimo situacijose, ne tik per Velykas ar Kalėdas, bet ir eilinės liturginių metų savaitės eilinį pirmadienį, dirbant eilinį darbą.

Tai tik kelios mintys apie patirtį Italijoje. Negaliu leistis į atskirų bičiulių, atrastų Izėjuje, pristatymą ar Grest'o (stovyklos, kurioje dalyvavau) išpūdžius, ar kalbos subtilybes ir sunkumus, nes gimtų knyga. Tik noriu pasidžiaugti šių žmonių gyvu ir laisvu tikėjimu. Man tai buvo gražus liudijimas. Tikiuosi, kad ir mes, atsigavę po sunkių komunizmo metų, vieną dieną savo buityje atrasime paprastą, artimą ir savą Dievą. Gal ir mums malda taps mūsų įgimta buitimi, be kurios būtų neįsivaizduojamas eilinio lietuvių gyvenimas. Gal ir mes vieną dieną susigyvensim su Bažnyčia, gal ir mums Ji taps šeimos nare, sėdinčia prie vieno stalo ir kartu vakarieniaujančia...

Klierikas Arūnas

Šią vasarą atlikau vieno mėnesio praktiką Italijoje Salo miestelio švč. Mergelės Marijos Apsilankymo parapijoje.

Ind'e (Insieme d'estate) – kartu vasarą. Kas tai? Tai dieninė stovykla nuo 9 iki 18 val., keturios savaitės nuo pirmadienio iki penktadienio oratorijoje su vaikais. O kas ta oratorija? Tai parapijos bendruomenės susibūrimo vieta su labai gerai organizuota struktūra. Yra gyvenamas korpusas (čia gyvena vikaras, jo tėvai ir praktiką atliekantis klierikas), kopyčia, susirinkimų salė, kino teatras, terasa, baras (mano praktikos metu neveikė, buvo remontuojamas), stadionas, futbolo ir krepšinio aikštė, vaikų žaidimų aikštelė, stalo tenisas, kiti stalo žaidimai, virtuvė, kurioje kasdien buvo gaminami puikūs pietūs. Į Ind'e Salo miestelyje susirenka apie 200 vaikų ir apie 60 sa-

vanorių. Viskam vadovauja parapijos vikaras don Angelo (kun. Andželo).

Pirmadienį oratorijoje iki pietų ruošdavome baigiamąją šventę, vyresni parengdavo būsimą sekmadienio Evangelijos pristatymą-vaadinimą. Po pietų eidavome į baseiną, arba vykdavo žaidimų olimpiada oratorijoje. Antradienį būdavo ekskursija į Salo miestą ir susipažinimas su jo istorija. Trečiadienį vykdavome visai dienai į kalnus arba į parką, ten žaisdavome didįjį žaidimą ir šiaip smagiai leisdavome laiką. Ketvirtadienį dalyvaudavome įvairiuose rankdarbių būreliuose, o po pietų žaisdavome oratorijoje. Penktadienį ruošdavomės uždarymo šventei: repetuodavome himną ir savo grupelės („žaliųjų“ – pavadinimas pagal kepurės spalvą) giesmę. Dar būdavo maldos ir pasidalinimo laikas grupelėje. Po pietų eidavome į baseiną. Šeštadienį būdavo palaimintas poilsio laikas. Sekmadienį švęsdavome šv. Mišias Salo Katedroje su visais Ind'e dalyviais ir jų šeimomis.

Pasiilgau Lietuvos. Mūsų gamtos, klimato, skaniųjų lietuviškų patiekalų, lietuvių kalbos. Tikra atgaiva būdavo mūsų, lietuvių, nors ir reti, susitikimai.

Nepaisant sunkumų ir išbandymų šis praktikos laikas Italijoje buvo labai vaisingas. Tai buvo pasitikėjimo Dievu ir artimu laikas, augimo ir mokymosi laikas. Esu dėkingas Dievui ir visiems sutiktiems geriems žmonėms už šį kartu praleistą laiką ir už galimybę pasijusti visuotinės Bažnyčios nariu.

Klierikas Mykolas

Pačiame vidurvasaryje, kai Lietuvoje prasideda įkyrūs lietūs, ištrūkau arčiau dykumų, kur net naktį temperatūra nenukrenta žemiau 30° C, tad striukei nuo lietaus nepavyksta ištrukti iš lagamino nelaisvės, o švarkas tampa kankinimo priemone „Graiko Zorbos“ sirtakio siautuly. Monarchų ir prezidentų apsuptyje paminėjęs šv. Brunono gimimo Dangui tūkstantmetį, skubėjau ir aš visai nežinoman kraštan, kurio palaima ir globa lydėjo kiekvieną Evangelijos nešėją. Trys broliai jau savaitę viešėjo Italijos šiaurėje, tad į ką kitą, jei ne į juos, galėjau nerimaudamas kreiptis, per ketverius studijų metus sugebėjęs įsisavinti tik gestų kalbą? *Ciao, pas mus tutto bene, išskyrus, kad nieks nieko nesupranta. Jei jie kalba adaptuotai, viskas aišku, jei mala, ir dar tarmiškai, tiesiog šypsokis. Tada jie supranta, kad esi neigalus ir nesikabinėja* :) Šitaip padra-

sintas nusileidau *Fiumicino* oro uoste ir nutariau keturioms persėdimo valandoms atsigavinti tvoskiančiu Romos karščiu. Pasirodo, ne taip paprasta ištrukti iš Leonardo da Vinci oro uosto labirintų: viena, išvydęs užrašus *uscita* nė iš tolo nepagalvoji, kad tai tas pats, kas skambusis *exit*, antra, reikia apsispręsti, kurią *uscita* os spalvą pasirinkti – žalią ar raudonąją. Nutaręs, kad daugelis užsieniečių Lietuvos ieškotų kur nors Okeanijoje, suku raudonojo išėjimo link, tačiau greitai nugalai smalsumas – o jeigu prasmukčiau pro žaliąjį, tikriems

europiečiams skirtąjį, gal atsivertų itališkesnė Roma, nedūstanti nuo imigrantų? Tokius siužeto pakitimus netrunka pastebėti karabinieriiai, maloniai man pasiūlantys kondicionierių gaivą vietinėje areštineje. Prisiminęs brolių patarimus, sublizgu šypsena, tačiau šis pamokymas nepasirodo esąs teisingas: neigaliu manęs nepalaiko ir toliau kažką įnirtingai gestiku liudodami aiškina. Deja, mano įsivaizdavimas, kad per ketverius metus seminarijoje puikiai įsisavinau jei ne italų kalbą, tai bent joje vartojamus gestus, subliūkšta: mano išmokti lietuviškai itališki judesiai tėra rašymas sugipsuotomis rankomis. Taigi griebiuosi paskutinio šiaudo – biurokratinės gudrybės – reikalauju vertėjo iš gestų į italų, iš italų į anglų ir iš anglų į suvalkiečių kalbas, slapta vildamasis, kad pareigūnai neturės tiek kantrybės ir iškart mane išsiųs į visų Italijos emigrantų širdį – Neapolį, būtent ten, kur man ir reikėjo. Matyt, tai, kad žinojau savo teises, jiems išpūdžio nepadarė, nes po nosimi pamojavo daiktu, *panašiu į bananą*, ir panoro atminimui pasilikti mano profilio nuotrauką. Keista ir liūdna pasidarė tuomet, kai, išvydęs mano plastikinę tapatybės kortelę, pasieniečiai ėmė kažką nustebę šūkčioti ir vartydami rankose ją lyginti su vietiniais popieriniais dokumentais – supratau, kad mano žalias plastikas, nors jame neįrašytas nei svoris, nei akių spalva, užvėrė man greitą tremtį į Neapolį ir mirktelejo žaliu užrašu *uscita*.

Keisti tie mano sutikti italai... Nei vienas nežinojo beveik įtikėtinios legendos apie kunigaikštį Paleoną, prieš amžius iš Romos atplaukusį į Baltijos pakrantę ir įkūrusį Lietuvą, nei vienas neprisipažino regėjęs lietuvaičius *Eurovizijos* konkurse ar ant garbės pakyls krepšinio čempionatuose. Tik kai kartu su visa Italija ir Aversos miesteliu ėmiau skanduoti *Cagnotto*, palaikydamas gražuolę italų šuolininkę Tanią pasaulio plaukimo čempionate Romoje, vienas pyplys Perugijoje ėmė ir paklausė: „Ką šiemet laimėjo Edita Pučinskaitė? O kiek įvarčių išpyrė Tomas Danilevičius?“ Italijos gilumoj, kur žmonės mano, kad Lietuva turėtų būti netoli Ukrainos, o lietuvių kalba yra slavų kalbų grupės dalis, vaikas pažįsta Lietuvos žmones, žino, kad jie yra iš Lietuvos ir atpažįsta mane kaip vieną iš jų.

Puikūs žmonės tie italai... Be proto emocionalūs, gestikuliuojantys net kai kalba telefonu, tačiau labai kantrūs ir džiaugsmingi, kai supranta, ką norėjai pasakyti siaubingai iškraipydamas jų kalbą savo netaisyklingumu. Labai atviri ir svetingi, laukiantys savo namuose ir laimingi, kai tau jie iš tiesų patinka. Su ilgesiu išleidžiantys po ilgos viešnagės ir bene užsakę, kad lėktuvus Neapolio oro uoste pamestų ratą, būtų atidėti visi skrydžiai, o pagaliau pasiekus Romą paaiškėtų, jog orlaivis į Europos šiaurę seniai išskridęs, o man padovanotas dar vienas neįtikėtinas vakaras Ostijoje, kur vienoje parapijoje Mišiose klebonas nelaukta bendruomenei ima pasakoti apie neišdildomą lietuvių tautos tikėjimą Aušros Vartuose ir Kryžių kalne, iš kurių vos prieš kelias dienas buvo grįžęs. Iš tiesų, mano miestelyje tarp jaunimo buvo keli, kuriems tekę lankytis Lietuvoje, tad visi mano pristatymai apie Lietuvą nublanko prieš jų jūją, kad netgi aš panorau grįžti į savo šalį ir įsitikinti, ar tikrai ten toks grožis ir baltas smėlis, ir ar iš tiesų Rojus žemėje yra išsikūręs Nidoje.

Bendruomeniški žmonės tie italai... Mėnesį gyvenau puikiai vienas kitą pažįstančioje veiklioje bendruomenėje, kuri nusprendė ir perkėlė bažnyčią juosusią gatvę į kitą vietą, kad atsivertų aikštė, kurioje tikintieji galėtų drauge švęsti ir gousti vienas kitą.

Tikintys žmonės tie italai... Nors, kaip ir pas mus, bažnyčiose pirmąsias vietas užima *bobutės*, mylinčios rožinį, tačiau visos garsiai ir drąsiai gieda, globoja jaunimą ir sekmadienio Mišiose užleidžia vietą gitaroms. Jauni žmonės, pasiskirstę į dvi amžiaus grupes, kiekvieną (!) vakarą renkasi prie bažnyčios esančioje aikštėje ir ten žaidžia kamuoliu, šėlioja, kalbasi, tiesiog būna kartu. Man tai buvo puiki galimybė patirti, kad jaunimas Italijoje yra panašus į „lietuviškąjį“ jaunimą, taip pat tiki, tik kur kas stipriau nesigėdindami liudija Dievo veikimą jų gyvenime.

Vienuolynų ir šventų vietų Italija... Matyt, visos pasaulio kongregacijos ar bendruomenės stengiasi savo generalinius namus įsteigti šioje šalyje, tad kiekviename lankytame kampelyje neįmanoma nesutikti seselių, įvairiaspalvėm skarelėm ryšinėčių. Žinoma, garsiausi vienuolynai pietuose yra du – Subiaco benediktinai ir Asyžiaus pranciškonai, išgrindę Pranciškaus kelią iki pat Romos ir *įmeldę* savo bazilikų sienas, kurių globoje norisi kuo ilgiau pasilikti. Ne vien Pranciškus su broliais, bet ir apaštalas Paulius keliavo pietų keliais, praėjo mano gyventąją Aversą ir stabtelėjo Pozzuolyje, įamžindamas šį Neapolio priemiestį Šventajame Rašte.

KUNIGŲ METUS MININT

Popiežius Benediktas XVI. Laiškas pradedant Kunigų metus Jono Marijos Vianėjaus 150-ųjų dies natalis metinių proga

Brangūs broliai kunigai!

(...) „Kunigystė yra Jėzaus Širdies meilė“, – mėgo sakyti šventasis Arso klebonas. Šis jaudinantis pasakymas leidžia mums, kupiniems švelnumo bei dėkingumo, prisiminti, kokia neišmatuojama dovana kunigai yra ne tik Bažnyčiai, bet ir visai žmonijai. Turiu galvoje visus kunigus, kurie kasdien nuolankiai siūlo

krikščionims ir visam pasauliui Kristaus žodžius bei darbus, stengdamiesi savo mintimis, valia, jausmais ir visa gyvenmena būti tokie, kaip jis. Kaip būtų galima nepabrėžti jų apaštališkojo triūso, nenuilstamos ir nematomos tarnystės ir iš principo visuotinės meilės? Ir ar neverta paminėti narsios ištikimybės daugybės kunigų, kurie, net supami sunkumų bei nesupratingumo, lieka ištikimi savo pašaukimui, „Kristaus draugais“, ypatingu būdu jo pašauktais, išrinktais ir pasiūstais?

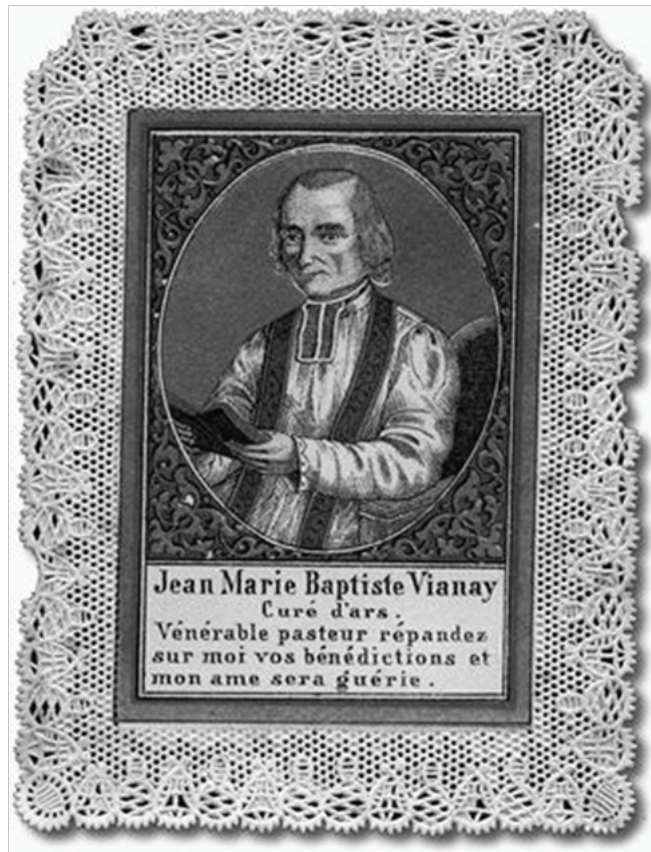
Aš pats nuoširdžiai tebeprisimenu pirmąjį kleboną, šalia kurio, būdamas jaunas kunigas, tarnavau: jo pavyzdys man parodė, kaip be išlygų atsiduoti savo pastoracinėms užduotims ligi pat savo mirties, kuri jį ištikio teikiant Viatiką sunkiam ligoniui. Į galvą taip pat ateina nesuskaičiuojama daugybė brolių kunigų, kuriuos esu sutikęs ir tebesutinku per savo pastoracines keliones į įvairias šalis, – kunigų, dosniai kasdien vykdančių kunigiškąją tarnybą. Tačiau šventojo Arso klebono pavartota formuluotė primena ir perversą Jėzaus Širdį bei erškėčių vainiką ant jo galvos. Tad mintys krypta ir į nesuskaičiuojamas kančios situacijas, į kurias kunigai įtraukti tiek patys būdami įvairialypės žmogiškosios skausmo patirties dalininkai, tiek ir dėl to, kad sulaukia nesupratingumo iš tų, kuriems tarnauja: kaip galima užmiršti daugybę kunigų, kurių orumas žeidžiamas, misijai trukdoma, persekiojimais verčia liudyti aukščiausiąją – savo gyvybės – kainą. (...) Arso klebonas buvo kuo nuolankiausias, tačiau kartu suprato, jog kaip kunigas esąs neįkainojama dovana savo žmonėms: „Geras ganytojas, ganytojas pagal Dievo širdį, yra didžiausias lobis, kokį

gerasis Dievas gali duoti parapijai, ir viena vertingiausių dieviškojo gailėstingumo dovanų“. Jis kalbėjo apie kunigystę taip, tarsi tiesiog nepajėgtų suvokti žmogui patikėtos *dovanos* ir *užduoties* didybės: „O, koks didis kunigas! ... Jei tik jis pats suprastų, kas yra, numirtų... Jam paklūsta Dievas: jis ištaria du žodžius, ir sulig jo balsu iš dangaus nužengia Viešpats, užsida-rydamas mažytėje ostijoje...“. O savo tikintiesiems, aiškindamas sakramentų reikšmę, jis pasakė: „Be Šventimų sakramento Viešpaties neturėtume. Kas jį ten pastatė tabernakulin? Kunigas. Kas priėmė jūsų sielą pirmąkart į gyvenimą? Kunigas. Kas ją maitina, teikdamas jai jėgų iki galo nueiti savo keliu? Kunigas. Kas ją parengs susitikti su Dievu, paskutinį kartą nuplaudamas Jėzaus Kristaus krauju? Kunigas, visada tik kunigas. O kai ta siela miršta [per nuodėmę], kas ją prikels, kas suteiks jai ramybę ir taiką? Vėl kunigas... Pagal Dievą kunigas yra viskas! ... Tikrai danguje jis supras, kas yra iš tikrųjų“. Šios ištarnos, gimusios kunigiškoje šventojo klebono širdyje, gali pasirodyti perdėtos. Tačiau jos parodo nepaprastą jo pagarbą Kunigystės sakramentui. Jis atrodė sukrėstas begalinio atsakomybės jausmo: „Jei suvoktume, kas iš tikrųjų žemėje yra kunigas, numirtume – ne iš baimės, bet iš meilės... Be kunigo iš mūsų Viešpaties mirties ir kančios neturėtume jokios naudos. Būtent kunigas tęsia išganyto darbą žemėje... Kam būtų naudingas aukso pilnas namas, jei nebūtų nė vieno, kuris turėtų raktą nuo jo durų? Kunigas turi raktą į dangiškuosius lobius: būtent jis atveria duris, jis yra gerojo Dievo ekonomas, jo gėrybių valdytojas... Palikite parapiją dvidešimt metų be kunigo, ir ten pradės garbinti gyvūnus... Kunigas yra ne kunigas sau, bet jums“.

(...) Jo pavyzdžio paskatintas, norėčiau pabrėžti, jog bendradarbiavimo laukas turi apimti vis daugiau tikinčių pasauliečių, su kuriais kunigai sudaro kunigiškąją tautą ir tarp kurių gyvena, „kad visus juos vestų į meilės vienybę, patys *mylėdami vieni kitus broliška meile ir lenktyniaudami tarpusavio pagarba* (Rom 12, 10)“. Šiame kontekste primintinas Vatikano II Susirinkimo gyvas paraginimas, kad kunigai pripažintų ir skatintų „pasauliečių vertę bei jiems skirtąją vaidmenį Bažnyčios misijoje... Noriai teišklauso pasauliečių, broliškai apsvarstydami jų pageidavimus bei pripažindami jų patirtį ir kompetenciją įvairiose žmogiškosios veiklos srityse, kad drauge su jais galėtų įžvelgti laiko ženklus“. Parapijiečius šventasis klebonas pirmiausia mokė savo gyvenimo liudijimu. Regėdami jo pavyzdį, tikintieji išmoko melstis, mielai pasilikdami prie tabernakulio pabūti su eucharistiniu Jėzumi. „Norint gerai melstis, daug žodžių nereikia, – aiškino jiems klebonas. – Žinodami, kad Jėzus yra ten, šventajame tabernakulyje, atverkime jam savo širdį, džiaukimės jo šventąja artybe. Tai pati geriausia malda“. Jis taip pat ragindavo: „Ateikite komunijos, mano broliai, ateikite pas Jėzų. Ateikite, kad juo gyventumėte, kad galėtumėte su juo gyventi...“. „Tiesa, kad jūs to neverti, tačiau *jums to reikia!*“. Toks tikinčiųjų pratinimas prie *eucharistinės artybės* bei *komunijos* būdavo ypač paveikus, kai tikintieji matydavo jų aukojant šv. Mišias. Kas ten dalyvaudavo, sakydavo, jog „nebūtų įmanoma surasti kito, kuris geriau išreikštų garbinimą... Jis kupinas meilės žvelgdavo į Ostiją“. „Mišių aukos neatsveria visi geri darbai, nes tie darbai yra žmogaus, tuo tarpu šventosios Mišios – Dievo“, – sakė jis. Šventasis kunigas buvo įsitikinęs, kad nuo Mišių priklauso, ar kunigiškasis gyvenimas bus uolus: „Kunigas suglemba todėl, kad Mišioms skiria per menkai dėmesio! Mano Dieve, koks apgailėtinas kunigas, kuris Mišias aukoja taip, tarsi darytų ką nors įprasta“. O jis savo įpročiu patarė per Mišių šventimą visada aukoti ir savo paties gyvenimą: „Kaip gerai elgiasi kunigas, kas rytą atnašaudamas save Dievui kaip auką!“. Toks asmeninis įsijautimas į Kryžiaus auką nuvesdavo jį – vienu vieninteliu dvasiniu judesiu – nuo altoriaus į klausyklą. (...) Valandų valandas būdamas bažnyčioje priešais tabernakulį, jis pasiekė, kad tikintieji ėmė juo sekti. Jie ateidavo aplankyti Jėzaus, būdami tikri užtikisį ten ir kunigą, pasirengusį išklausyti ir atleisti. (...) Anuomet sakytą, kad Arsas tapęs „didžiule sielų ligonine“. „Malonė, kurią jis gavo [nusidėjeliams atversti], buvo tokia stipri, kad vydavosi juos nepalikdama jų ramybėje nė minutės“, – tikina pirmasis biografas. Šventasis klebonas irgi tą patį turėjo omenyje

sakydamas: „Ne nusidėjėlis grįžta pas Dievą, prašydamas atleidimo, bet pats Dievas vaikosi nusidėjėlį ir skatina grįžti pas Jį“. „Šis gerasis Išganytojas toks kupinas meilės, kad mūsų visur ieško“.

(...) Iš Arso šventojo klebono mes, kunigai, galėtume pasimokyti ne tik neišsemiamo pasitikėjimo Atgailos sakramentu, akinančio vėl padaryti jį savo pastoracinių pastangų šerdimi, bet ir „išganyto dialogo“, kuris ten turi rutuliotis. Arso klebonas įvairių atgailautojų atžvilgiu laikydavosi kaskart skirtingai. Kurie prie jo klausyklos artindavosi, traukiami vidinio ir nuolankaus poreikio gauti Dievo atleidimą, tie sulaukdavo padrašinimo nerti į viską su savimi nusinešančią „sraunią dieviškojo gailestingumo upę“. O kas

būdavo nusiminęs dėl savo silpnumo ir nepastovumo ir baimindavosi pakartotinių suklupimų ateityje, tam klebonas apreikšdavo Dievo slėpinį jaudinančio grožio pasakymu: „Gerasis Dievas viską žino. Dar prieš jums nusidedant, jis jau žino, kad nusidėsite, ir vis dėlto jis jums atleidžia. Kokia didžiulė meilė mūsų Dievo, kuris *savanoriškai net užmiršta ateitį*, kad tik galėtų atleisti!“. Tuo tarpu kas išpažindavo savo kaltes drungnai ir beveik abejingai, tam jis savo ašaromis leisdavo rimtai ir aiškiai suvokti, kokia „pasibjaurėtina“ esanti tokia laikysena: „Verkiu, nes jūs neverkiate“, – sakydavo jis. „Jei Viešpats nebūtų geras! *Tačiau jis toks geras!* Reikia būti laukiniu, kad šitaip elgtumeis tokio gero Tėvo akivaizdoje!“. Jis sužadindavo drungnųjų širdyje gailestį, pri-versdamas juos tarsi savo akimis pamatyti nuodėmklausio veidą „įkūnytą“ Dievo kančią dėl nuodėmių. Tiems, kurie pasirodydavo

trokštą gilesnio dvasinio gyvenimo ir tam pajėgūs, jis plačiai atverdavo savo meilės gelmes, pareikšdamas, kaip neapsakomai nuostabu gyventi susivienijus su Dievu ir jo artybėje: „Viską daryti Dievo akivaizdoje, viskuo būti su Dievu, viską daryti, kad patiktum Dievui... Kaip tai nuostabu!“. Ir mokydavo šitaip melstis: „Mano Dieve, duok man malonę kuo labiau tave mylėti. Arso klebonas savo dienomis įstengė perkeisti tokios gausybės žmonių širdį ir gyvenimą todėl, kad jam pavyko padėti jiems suvokti gailestingąją Dievo meilę. Toks skelbimas ir toks meilės tiesos liudijimas mūsų laikais irgi neatidėliotinas: *Deus caritas est* (1 Jn 4, 8). Jėzaus žodžiu bei sakramentais Jonas Marija Vianėjus mokėjo ugdyti savo tautą, nors, įsitikinęs savo netinkamumu, neretai susvyruodavo ir net trokšdavo nusimesti tarnybos parapijoje atsakomybę, kurios nesijautė vertas. Tačiau, būdamas pavyzdingo klusnumo, niekada nepaliko savo posto, nes buvo pagautas apaštališkos aistros darbuotis dėl sielų išganyto. Jis visą save atidavė savo pašaukimui bei misijai praktikuodamas griežtą askezę. (...)

Šiandieniam pasaulyje, lygiai kaip ir nelengvais Arso klebono laikais, kunigui būtina savo gyvenimu bei veikla *galingai liudyti Evangeliją*. (...) Kad mumyse neatsivertų egzistencinė tuštuma ir neiškiltų pavojus mūsų tarnybos veiksmingumui, turime vis iš naujo savęs klausti: „Ar tikrai esame persisunkę Dievo žodžiu? Ar tai tikrai maistas, kuriuo gyvename labiau negu šio pasaulio duona ir daiktai? Ar tikrai jį pažįstame? Ar mylime? Ar tikrai jis mus taip giliai paliečia, kad pertvarko mūsų gyvenimą, mūsų mąstymą?“. Kaip Jėzus pašaukė Dvylika, kad šie būtų su juo (plg. Mk 3, 14), ir tik po to išsiuntė juos skelbti, lygiai taip ir mūsų dienomis kunigai pašaukti perimti tą „naują gyvenimą“, kuriai pradžia davė Jėzus ir kurią sava padarė apaštalai. Būtent besąlygiškas tos „naujos gyvenimos“ perėmimas ir ženklino Arso klebono kunigiškąsias pastangas. (...)

Arso klebonas mokėjo t i n k a m a i g y v e n t i „Evangelijos patarimais“ savo kunigiškajame būvyje. Jo *neturtas* skyrėsi nuo būdingo pašvęstajam asmeniui ar vienuoliui ir buvo toks, kokio laukiama iš pasaulietinio kunigo: nors ir disponavo didelėmis pinigėmis lėšomis (pasiturintys piligrimai neužmiršdavo paremti jo karitatyvinių darbų), jis žinojo, jog visa skirta jo bažnyčiai, jo vargšams, našlaičiams, jo *Providence* mergaitėms, labiausiai skurstančioms šeimoms. Taigi buvo „turtingas, kad duotų kitiems, bet labai neturtingas sau pačiam“. Jis aiškino: „Mano paslaptis paprasta: atiduoti viską ir nieko sau nepasilaikyti“. Kai nieko neturėdavo, Arso klebonas patenkintas sakydavo jį besikreipiantiems vargšams: „Šiandien esu toks pat vargšas, kaip ir jūs“. Todėl gyvenimo pabaigoje visiškai ramiai galėjo pareikšti: „Nebeturiu nieko. Dabar gerasis Dievas gali mane pasišaukti, kada nori!“. Jo *skaistumas* irgi buvo toks, koks būtinas kunigo tarnybai. Galima sakyti, jog tai buvo skaistumas, prideramas tam, kuris nuolat lyti Eucharistiją ir karšta širdimi į ją žvelgia bei lygiai taip pat karštai teikia ją savo tikintiesiems. Kalbėta, kad „jo žvilgsnis spindi skais-tumu“, ir tikintieji tai pastebėdavo, kai jis įsimylėjusiomis akimis žvelgdavo į tabernakulį. Jono Marijos Vianėjaus *klusnumas* irgi neatskiriamas nuo skausmingo kasdienių savo tarny-

bos pareigų laikymosi. Žinoma, kaip dažnai jį kankindavusi mintis apie savo netinkamumą klebono tarnybai ir koks stiprus būdaves troškimas pabėgti ir „vienumoje apverkti savo varganą gyvenimą“. Tik klusnumas bei aistra gelbėti sielas sulai-kydavo jį pasilikti. Sau ir savo tikintiesiems jis pareiškė: „Nėra dviejų gerų būdų tarnauti Dievui. Tėra vienas vienintelis – tarnauti jam taip, kaip jis nori“. Aukštinė jo klusnaus gyvenimo taisyklė, regis, buvo ši: „Daryti tik tai, ką galima paaukoti gerajam Dievui“.

Kalbėdamas apie dvasingumą, ugdytiną Evangelijos patarimų praktikavimu, šiais Kunigų metais norėčiau kunigus paraginti pasinaudoti naujuoju pavasariu, šiomis dienomis žadinamu Bažnyčioje Šventosios Dvasios – taip pat per bažnytinius sąjūdžius bei naujas bendruomenes. „Dvasios dovanos daugialypės... Ji pučia, kur nori. Ji daro tai nelauktu būdu, nelauktose vietose ir anksčiau nei sivaizduojamomis formomis <...>, bet kartu parodo mums, jog veikia turėdama prieš akis vienatinį kūną ir vienatinio kūno vienybę“. (...)

Šventasis klebonas savo tikintiesiems visada primindavo, kad „Jėzus Kristus, atidavęs mums viską, ką galėjo duoti, dar panoro palikti ir savo brangiausią turtą – savo motiną“. Šventčiausiai Mergelei patikiu šiuos Kunigų metus, prašydamas jos dosniai prisidėti, kad kiekvieno kunigo dvasioje atgimtų visiško atsidavimo Kristui ir Bažnyčiai idealai, įkvėpdavę šventojo Arso klebono mintis ir darbus. Savo besąlygišką atsidavimą Dievui ir Bažnyčiai Jonas Marija Vianėjus maitino uoliu maldos gyvenimu ir aistringa meile nukryžiuotajam Jėzui. Tepaskatina jo pavyzdys šiandien, kaip ir visada, tokiam reikalingam vienybės su vyskupu, vieno su kitu ir su pasauliečiais liudijimui. Nepaisant pasaulyje esančio blogio,

Kristaus Vakarienes menėje apaštalamis ištarti žodžiai išlieka visada aktualūs: „Pasaulyje jūsų priešpaua laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33). Tikėjimas į dieviškąjį Mokytoją suteikia mums jėgų pasitikinti žvelgti į ateitį. Brangūs kunigai, Kristus deda į jus viltis. Sekdami šventojo Arso klebono pavyzdžiu, leiskitės būti Jo pagaunami, o tada šiandieniam pasaulyje ir jūs būsite vilties, susitaikymo ir taikos šaukliai!

Nuoširdžiai jus laiminu.

Vatikanas, 2009 m. birželio 16 d.

(www.katalikai.lt)

